

DAKOTA EDITS

ALEGE-MI
SUFLETUL
RĂNIT

Capitolul 1

Penelope

Frică, durere și suferință. Acestea sunt sentimentele pe care le simt de fiecare dată când îmi amintesc de acel om pe care-l numeam „tată”. Acum doi ani, mama a divorțat de tata. De ce? Pentru că el se schimbase cu trecerea anilor. A început să consume alcool, să o lovească rău pe mama, iar pe mine să mă jignească în cel mai josnic mod posibil.

Detestam faptul că nu o puteam proteja pe mama de el. Eram doar o copilă de șaisprezece ani pe vremea aceea, nu eram în stare să mă opun unui om așa de mare ca și el. Încă îmi amintesc limpede trăsăturile sale: era foarte înalt, cam în jur de un metru nouăzeci și avea părul cu câteva șuvițe cărunte, iar fața îi era brăzdată de riduri mici. Cred că ce era cel mai înfricoșător la acesta era puterea, cruzimea și nesimțirea de care dădea dovadă.

La tribunal, în timpul divorțului, mama a recunoscut faptele făcute de el și a depus o plângere împotriva lui. Ceea ce a urmat după divorț a fost catastrofal pentru mine și ființa care m-a născut, pentru că a intrat la închisoare, iar înainte să fie luat de către poliție a jurat că se va răzbuna pe noi două.

Frica a pus stăpânire pe amândouă, deoarece știam că are „relații” la poliție și avea să iasă mai repede decât ne imaginam. Totuși, mama a hotărât să plecăm din Albuquerque, New Mexico și să ne refugiem în cel mai apropiat stat de cel în care am copilărit, adică în Phoenix, orașul Tucson. Nu am reușit să fugim prea departe de „Iad” pentru că nu aveam destui bani. Am fi fugit la capătul lumii, dar nu am reușit să ne cumpărăm biletele de avion nici spre locul pe care l-am numit pentru doi ani, acasă. În acești doi ani, mama s-a angajat ca recepționeră la un hotel

renumit din Tucson, unde șefii sunt chiar părinții celor mai bun prieteni ai mei. Da, mi-am făcut prieteni și nu regret faptul că i-am cunoscut. Le place să petreacă din zori și până seara și adoră lucrurile extreme. Sunt genul acela de persoane dure, cărora le place să se distreze la maxim, iar asta mi-a plăcut la nebunie la ei. Aceștia chiar m-au învățat să fiu mult mai puternică din toate privințele, însă doar la exterior, căci interiorul îmi este în continuare străpuns de amintiri oribile. Pe lângă acest lucru, m-au învățat să merg cu motocicleta, să ascult un alt gen de muzică pe care nu îl prea agram – cum ar fi rock-ul și rap-ul – să port haine negre și să-mi schimb comportamentul. Dar un singur lucru nu au reușit să mă facă să-l încerc. *Tatuajele...* Nu văd rostul lor și nu văd nimic interesant la acestea. Unele modele sunt chiar mișto, dar nu... nu tatuate!

Mulți au răspuns atunci când i-am întrebat ce simbolizează pentru ei tatuajele realizate de pe corpul lor, dar răspunsul a fost același: *fac parte din trecutul meu*. Aș fi vrut răspunsuri mai concrete, deoarece mă documentasem despre ele și aflasem anumite lucruri foarte interesante, însă nici acelea nu îmi schimbau decizia.

În seara aceasta, vărul meu, Austin, organizează o petrecere incendiară în cartierul vecin și n-am s-o ratez. Ador petrecerile de aici pentru că toți oamenii se distrează cu adevărat, pe când în Albuquerque petrecerile nu erau atât de extravagante și zgomotoase.

Este zi și oricât de mult mi-aș dori să lenevesc sau să dorm, nu pot. Azi e prima zi din luna august, iar hotelul este plin și mama nu poate să facă față. Mama are nevoie de mulți bani pentru mine și facultatea pe care doresc să o urmez, și de aceea și-a luat încă un job aici, de menajeră. Cum ea se pricepe să fie recepționeră –absolvind o facultate în acest domeniu –iar eu nu am experiență în ceea ce

privește meseria aceasta așa că prefer să o ajut la munca ce presupune mai mult efort și mai puține studii.

— Bun! Ai de curățat camerele de la etajul doi, mă informează ea și îmi arată căruciorul cu produsele și ustensilele necesare. Dar te rog din suflet, să nu o dai în bară, se milogește și își împreunează mâinile în semn de rugăciune.

— Mamă, liniștește-te, totul o să fie bine. Mă voi descurca, îți promit, răspund prompt și sigură pe mine, redându-i zâmbetul pe chip.

Mama a aprobat din cap ușor, zâmbind și m-a sărutat părintește pe cap înainte să se ducă în spatele biroului și să-și reia activitatea. Nu am crezut niciodată că am să lucrez ca menajeră, dar când trebuie să pui pe masă o pâine și să-ți plătești chiria lunară a casei în care stai, trebuie să faci orice îți stă în putință. I-am spus că îmi voi găsi și eu un job cu normă întreagă –unul care să-mi și placă –dar îmi poruncise să stau locului și să-mi văd de studiile mele. Urmează să merg la facultate în luna octombrie și am ales facultatea de medicină, deoarece, poate că o să pară un clișeu, dar vreau să fac bine altor oameni, să le alin suferința și să le redau sănătatea pierdută.

— Penelope, haide, te rog cu mine la o serie de cumpărături pentru petrecerea de diseară. Nu am în dulap decât rochii lungi și ciudate cumpărate de mama. Parcă vrea să mă pocăiască, pe cuvânt! și Malia apăru de pe scări, vorbind destul de tare.

Malia e unul din copiii patroanei hotelului, care m-a ajutat mult să mă integrez în această nouă societate. Nu e genul de persoană veselă, liniștită sau o fată care să asculte fiecare ordin primit de la părinți, ea este chiar opusul. E genul de persoană rebelă, distractivă, cu multă adrenalină ce curge prin venele sale. Și cum menționasem adineauri, nu-și ascultă părinții. După părerea mea, ar trebui să o facă, deoarece părinții sunt importanți în viața fiecăruia dintre

noi. Eu cel puțin nu mi-aș putea imagina viața fără mama, chiar dacă o mai necăjesc și nu o ascult, ea rămâne ființa cea mai dragă.

— Oricât de mult mi-aș dori, nu pot. I-am promis mamei că am s-o ajut aici și nu vreau să o supăr mai mult decât am făcut-o până acum. Plus că nu am nici bani! spun eu întristându-mă.

Îmi aduc aminte prima dată când am supărat-o pe mama, eram de cinci zile în Tucson și Malia îmi făcuse cunoștință cu Mark, fratele ei mai mare. M-au invitat să merg cu ei la un bar din cartier și să petrecem până în zori. Eu, dorindu-mi să mai uit de necazuri, decisem să beau ca o bețivancă. Ei doi erau mai „antrenați” cu băutura, astfel ajungând destul de bine acasă, dar eu? Eu m-am împiedicat și am căzut într-un șanț, unde am adormit pe loc până în următoarea zi. Mama mă căutase îngrijorată peste tot prin oraș, ba chiar a pus și poliția să mă găsească. Când m-a găsit, mi-a interzis petrecerile și m-a obligat să lucrez la hotel. Dar i-am promis că nu am să mai beau atât de mult și m-am ținut de cuvânt, iar acum mă lăsa din nou să merg la petreceri, însă cu condiția să nu stau mai mult de doisprezece, dar petrecerile aici încep abia la ora nouă și nu mă pot bucura așa de mult.

— Nu sunt o problemă banii, știi bine. O să vorbesc cu mama ta mai încolo, iar asta poate să facă și Maurice sau Pemberly, chiar dacă sunt și ei recepționeri. Oricum nu fac nimic altceva decât să stea și să bea ceaiul ăla idiot. Nu înțeleg unde i-a găsit mama pe bătrânii ăștia englezi! pufni ea destul de revoltată.

Liftul scoate un clinchet slab, iar de după cele două uși se ivi silueta bătrânului Pemberly. Bătrânul e tare de treabă. M-a învățat să vorbesc cu accent englezesc și chiar m-a ajutat mult la un proiect despre Anglia. Malia se întoarce spre bătrân, dar făcându-mi mie cu ochiul pe ascuns.

— O, Pemberly! Malia fugi afectată spre el având o expresie nevinovată.

— Nu-i așa că faci tu puțină curățenie în camere până plec eu la mall cu Penelope? Asta dacă nu vrei să afle mama că ai cam dus-o de nas cu vreo douăzeci de dolari în plus pentru orele petrecute aici, ca și recepționar.

— Fie, mergeți! cedă el. Dar ca să știi că m-am cam săturat de chestia asta cu șantajatul, domnișorică, spuse bătrânul dându-și ochii peste cap, iar din buzunarul sacoului scoase insigna cu numele său și o puse în piept.

— Mersi, bătrâne! îi spun bătându-l pe umăr și surâd împreună cu Malia.

Am pornit în fugă pe ușa lată, dar Malia se împiedică de o femeie bătrână care strigă la ea. Malia, care era cam necioplită, îi arată degetul mijlociu și scoase limba la ea, murmurând „babă tâmpită”, apoi am pornit spre parcare și ne-am urcat pe motocicletele noastre, punându-ne căștile pe cap.

— Ce zici? Ne întrecem până la mall? întreabă bruneta încruntându-și sprâncenele pensate, vizibile sub deschizătura protecției pentru ochi.

În orice caz, se observă că a fost la un make-up artist destul de bun, care nu i-a făcut sprâncene tip emblema de la Nike.

— Mai întrebi?

Zâmbesc drăcește, în timp ce pornesc motorul și îmi îndrept privirea spre prietena mea, observând-o cum își lasă clapeta pe ochi. Fac și eu în tocmai ca ea, și de îndată ce auzim hârâitul motoarelor sub noi, le turăm puțin și gonim pe străzile orașului. Accelerez și mai tare, făcând ca motocicleta să zboare pe asfalt, cu Malia pe urmele mele. În centru, totul decurge rău datorită traficului infernal. Mă strecur printre mașini și ajung în față, unde se află un polițist ce dirijează aglomerația, iar pe lângă el mai sunt și

alții, făcând în mare parte același lucru, dar mai mult luând declarații celor din jur. Privind mai bine, văd cum o mașină este răsturnată, iar cealaltă mașină era toată distrusă. Aud plânsete de copil și observ un băiețel micuț stând la sânul mamei sale ce încerca să îl liniștească.

Femeia era murdară de sânge, iar piciorul său era bandajat de o femeie. Pe lângă mine trece o targă pe care stătea un bărbat ce sângera foarte tare, iar femeia de dinainte începe să plângă isteric, văzându-și posibilul soț abia conștient. Încă un om este condus într-un scaun cu rotile, dar nu are nimic la picioare și nicio urmă de paralizie, ci doar capul îi este spart.

— Deci, vă jur! Am fost martor la ce s-a întâmplat, au fost frații Thabo, care circulau cu viteză, iar unul dintre șoferii mașinii a fost mai atent la „spectacolul” oferit de către acei frați, decât la mașina pe care o conducea.

Un om cu mustăcioară, păr lung și pălărie stil cowboy, vorbea cu un polițist tânăr și zvelt, cu o privire serioasă. Frații Thabo? Sunt de doi ani în orașul acesta și n-am auzit de acest nume până acum. Pentru un timp, am uitat de întrecerea mea cu Malia până la mall și am fost interesată de ce se întâmplă. Poate că sunt o rebelă, dar am și o inimă. Mă doare inima să o văd pe acea femeie plângând și privind la soțul ei care e mai mult mort decât viu, mi-aș fi dorit să ajut, dar nu știu atât de multe despre medicină.

Circulația este reluată după vreo cincisprezece minute, iar eu o iau la goană și tresar involuntar când polițistul fluieră puternic. Nu mai pot să privesc! Simt că voi plânge în orice moment și, la naiba! Sunt așa slabă când vine vorba de lucruri de genul acesta și oricât aș încerca să schimb acest lucru, nu voi putea. Ajung la mall repede și îmi observ prietena cum se sprijină de motocicletă ei și îmi zâmbește învingătoare.

— Am câștigat, am câștigat! strigă ea fericită, deși era mai mult ironică.

— Ai câștigat pentru că eu am prins o parte din accidentul ce s-a produs de curând.

— Penelope, draga mea! Penelope, mă alintă ea și veni spre mine, mâna ei poposind pe umărul meu. Ești prea afectată de astfel de lucruri! Te-am ajutat să uiți de problemele de la început, așa că și pe acestea le vei uita. Acum să lăsăm poveștile și să intrăm în mall, am aprobat-o scurt din cap, însă gândurile îmi erau la accident și la numele de Thabo.

Thabo... un nume tare ciudat.

Intrăm înăuntru și, ca de obicei, o mulțime de oameni se plimbau de colo-colo prin magazine, standuri etc. Privind prea concentrată la tot ce era în jurul meu, uit că Malia o ia înaintea mea și intră în primul magazin văzut. Spre norocul meu o ajung și intrăm împreună, însă nimic interesant nu se afla în această încăpere. Și ca să nu fiu plictisită până Malia se uită printre rafturi, mă plimb și eu degeaba.

A trecut destul de mult timp, iar noi tot în mall suntem. Am făcut cumpărăturile pentru petrecere, dar Malia a insistat să intre în magazinul de lenjerie intimă pentru a-și cumpăra ceva ce considera că îl va impresiona pe Xavier, iubitul ei. O aștept afară, deoarece mie nu-mi plac magazinele de genul acesta, fiind foarte de scumpe. Mie personal, mi se pare o porcărie să dai o sută de dolari pe o pereche de chiloți, iar după o purtare sau două, să se rupă.

Când în sfârșit iese din magazin, ne îndreptăm spre parcare și mă așez pe motocicletă. Când în sfârșit iese din magazin, ne îndreptăm spre parcare și mă așez pe motocicletă. Când în sfârșit iese din magazin, ne îndreptăm spre parcare și mă așez pe motocicletă. Când în sfârșit iese din magazin, ne îndreptăm spre parcare și mă așez pe motocicletă. Când în sfârșit iese din magazin, ne îndreptăm spre parcare și mă așez pe motocicletă.

Ador zgomotul de felină pe care-l produce hârâitul motorului, deoarece sună atât de tare și... atât de viu, încât face ca multe priviri să se întoarcă după ea. Motocicleta am primit-o cadou acum aproape un an, la ziua mea, poate de aceea țin atât la ea și îmi doresc să o simt sub mine în fiecare minut. Nu e una nou-nouță, ci e cumpărată de la un second-hand de automobile, dar nu mă deranjează asta.

Când mama mi-o adusese, nu arăta deloc rău. Părea mai nouă decât credeam că e, dar cu timpul aceasta mai căzuse, zgâriindu-se vizibil. Încercasem să scap de zgârieturi, dar din păcate singurul mecanic bun din oraș nu se ocupă de astfel de motociclete. Un Kawasaki ninja h2r. E un model destul de bun, ce se vinde ca pâinea caldă pe piață.

Îmi doresc mult să găsesc un job ca să mă pot angaja, să pot să-mi plătesc singură studiile, dar și noua motocicletă pe care o am în plan de a o cumpăra.

Am ajuns acasă la Malia, sau mai bine spus la palatul său, oftez privind lung spre clădirea din fața mea. Sincer? Urăsc oamenii bogați, deoarece mi se par mult prea fițoși pentru lumea aceasta, crezând că totul li se cuvine, sau că pot cumpăra orice, însă Malia și Mark mi-au dovedit contrariul de îndată ce i-am cunoscut. Sunt oameni buni, fără inhibiții sau orice altceva.

* * *

Seara a venit mai repede decât credeam. Mă postez în fața oglinzii din camera Maliei, care e impresionantă, și mă privesc în aceasta. Sunt îmbrăcată într-o bluză neagră, ușor decoltată, o geacă din piele neagră cu diverse fermoare, o pereche de blugi rupți în genunchi, iar părul mi-e ușor buclat și lăsat pe spate. Și ca totul să completeze ținuta mea din seara aceasta, trag în picioare o pereche de botine negre.

Mă holbez din nou la reflexia mea și realizez că tot ce port e negru. O culoare ce mă reprezintă în totalitate,

strigând pentru mine tristețe și moarte. O anumită moarte a sufletului demult pierdut.

În cameră apare și Malia, care a ales să poarte o rochie, ce arată mai mult ca un hanorac lung, cizme puțin mai sus de genunchi și veșnica geantă de firmă, toate de culoarea caramelului. De obicei, mergem la petreceri cu motocicletele, dar de data aceasta s-a oferit Mark și prietenul său, Hayden, să ne ducă cu mașina.

— Crezi că mai trebuie să fac ceva sau sunt bine așa? Zic eu, deranjând-o parcă pe Malia ce era în fața oglinzii unde își retușează machiajul, întorcându-și privirea acum spre tocul ușii, unde mă aflu eu.

— Penelope, ești perfectă. Tu mereu ai arătat trăsnet și ai întors privirile tuturor băieților, așa că nu te mai stresa. Ești o bunăciune!

Comentariul ei mă face să râd și să-mi arăt zâmbetul cu adevărat, ceea ce rar se întâmplă.

— Acum, haide să mergem pentru că ne așteaptă băieții jos.

Ajunse jos, privirea ne este atrasă de mașina băieților, un Range Rover de culoare neagră matte. Îi salutăm pe băieți și ne urcăm în spate. Îmi pun căștile în urechi și încep să ascult piesa în surdină. Iubesc mult playlist-ul pe care-l am în telefon de la cântăreața mea preferată, Christina Aguilera. Ascult în continuare „Hurt” și fredonez versurile, iar când vocea îmi devine puțin mai clară, Hayden se întoarce spre mine și îmi rânjește ca un idiot.

Acum doi ani, Malia îmi făcuse cunoștință cu el și alți prieteni de ai săi, iar Hayden din prima clipă în care m-a văzut, își puse pata pe mine. E un băiat minunat ca și prieten, dar nimic mai mult. Este înalt, păr brunet, ochi căprui, are o mulțime de semne din naștere pe tot corpul, chiar și pe față, ceea ce nu mă împiedică să nu spun că e al naibii de atractiv. Nu arată rău, cum spuneam, însă are ceva ce